

I dagens frågor

Red: Sten Söderberg

Avtal om arbetsmiljön

För första gången på svensk arbetsmarknad har träffats en överenskommelse om ett arbetsmiljöavtal. I mitten av mars slöts nämligen ett sådant avtal mellan parterna på den kommunala sektorn, dvs å ena sidan de båda kommunförbunden och å andra sidan Svenska kommunalarbetsreförbundet (SKAF), TCO-K och SACO/SR. Avtalet, som träder i kraft den 1 maj 1975, berör ca 750 000 arbetstagare inom kommuner och landsting.

Med arbetsmiljö avses i avtalet de faktorer som påverkar människan i arbetslivet fysiskt, psykiskt och socialt. Avtalet, som avser att slå fast en helhetssyn på arbetsmiljön i fråga om arbetarskydd med företagshälsovård, bygger på och kompletterar gällande arbetarskyddslagstiftning och annan lagstiftning som berör arbetsmiljön. Det innehåller bestämmelser för lokal och central samverkan i dessa frågor. Avtalet är dock uppbyggt så att det ger vidsträckt möjligheter till lokal anpassning.

I avtalet finns också en beskrivning av vad en fullt utbyggd företagshälsovård bör innehålla. Parterna är ense om att dessa riktlinjer utgör grunden för utvecklingen av företagshälsovården i samverkan mellan de lokala parterna. Det framgår av denna beskrivning att företagshälsovård skall vara förebyggande inte enbart på de medicinska och tekniska områdena, utan också vid åtgärder på det psykosociala om-

rådet. Stor vikt läggs således vid åtgärder som kan förebygga stress och samarbetsproblem samt skapa en god arbetsanpassning. I riktlinjerna sägs att en av företagshälsovårdens viktigaste uppgifter är att beakta sådana förhållanden på arbetsplatserna som påverkar den anställdes psykiska möjligheter att fullgöra arbetsuppgifterna.

Arbetsmiljöavtalet visar att parterna på den kommunala arbetsmarknaden är fullt kompetenta att själva klara upp de frågor på det personalpolitiska området som nu är eller kan komma att bli förhandlingsbara, kommenterar *Kommunal Tidskrift* (7/75).

Miljö- och hälsokontroll i småföretag

I Örebro kan de mindre företagen för en avgift på 50 kr per anställd få hjälp med miljöanalyser och hälsokontroller av Yrkesmedicinska kliniken vid regionsjukhuset. Det är inte fråga om företagshälsovård i vanlig bemärkelse även om företagen kan få hjälp med uppföljning och remitteringar. Men företagen får besked om vilka hälsorisker som finns på arbetsplatsen och hur de kan möta dessa.

Den här satsningen från landstingets sida inleddes 1969. Örebro län har många mindre företag utan praktisk möjlighet att ansluta sig till någon företagshälsovårdscentral. De har inga egna experter på miljöområdet och hinner inte själva bevaka den snabba utvecklingen på detta fält.

En genomgång av ett företag från Yrkesmedicinska kliniken innebär hälsokontroll av de anställda och en teknisk granskning av miljön. Resultatet återrapporteras till de anställda och till företagsledning och skyddsombud. Detta sker bl a vid ett personligt besök på arbetsplatsen av läkare, företagssköterska och skyddsingenjör från Örebrokliniken.

Patientförsäkringen

Patientförsäkringen har utvecklats av landstingen i samverkan med försäkringsbranschen. När den nu införts har ett viktigt steg tagits för att förbättra den ekonomiska tryggheten för de patienter som drabbas av skada i samband med vård och behandling. Försäkringen har bara varit i kraft drygt ett kvartal. Det är ännu för tidigt att dra några säkra slutsatser om hur den kommer att fungera, skriver *Landstingens tidskrift* i en ledare i sitt aprilnummer.

Att reformen var nödvändig har understrukits i många olika sammanhang. Vid en presskonferens för en tid sedan presenterades några skadefall i samband med sjukvård där den skadelidande inte fick någon ersättning därför att sjukvårdspersonalen inte varit vårdslös eller försumlig. I ett fall gällde det en förberedelse för en röntgenundersökning av stora kroppspulsådern. En kateter fördes in och trängde igenom pulsåderns vägg på två ställen, beroende på inte förutsebara anatomiska variationer eller väggförändringar på pulsåderns insida. I ett annat fall förväxlades en ven och en pulsådern därför att patienten hade mycket ovanliga oregelbundenheter i blodkärllssystemet. I ingetdera fallen utbetalades något skadestånd.

De två exemplen visar att den hittillsvarande ersättningsformen — skadestånd — inte med dagens värderingar gett ett tillfredsställande och rättvist resultat. Detta framstår i så mycket starkare relief som vi i vårt land försökt och till stora delar lyckats bygga upp försäkringssystem som ger stora grupper av medborgare en ekonomisk trygghet vid sjukdom och skada. Med trygghetsförsäkringen har man inom arbetslivet nått långt på detta område. Genom patientförsäkringen tillförsäkras patienterna ett motsvarande ekonomiskt skydd vid skada.

Patientförsäkringen har väckt intresse på många håll både inom och utom landet. Från flera håll har man visat intresse för att följa utvecklingen. Det är ju så att man här gett sig in på ett nytt

ersättningsområde där uppgift saknas om skadefrekvens m.m. Man kan ännu inte säga att försäkringen är helt färdig. De första åren får visa om villkoren fungerar enligt intentionerna. Genom den särskilda skadenämnden kommer en ersättningspraxis att utvecklas som ger försäkringen fastare konturer. Via en särskild samarbetsgrupp kan huvudmännen och försäkringsgivarna gemensamt följa utvecklingen och vid behov ta initiativ till justeringar.

Sterilisering helt valfri

En ny steriliseringslag föreslår justitieministern införd från 1 januari 1976. Varje man och kvinna som fyllt 25 år skall enligt förslaget få bli steriliserad på egen begäran.

Den som är mellan 18 och 25 år får enligt förslaget också möjlighet att bli steriliserad men då krävs tillstånd från socialstyrelsen. Sådant tillstånd skall kunna beviljas om genetiska (eugeniska) eller, när det gäller kvinna, medicinska skäl för sterilisering föreligger samt i samband med könsbyte.

Sterilisering skall enligt propositionen aldrig få företas på personer som inte fyllt 18 år.

Propositionens förslag utgår från förutsättningen att sterilisering upphäver fortplantningsförmågan för all framtid. För att så långt möjligt förebygga att sterilisering sker på grund av ett förhastat beslut innehåller lagen regler om viss föregående obligatorisk information. Den som steriliseras skall sålunda noggrant ha informerats om ingreppets innebörd och följder samt i förekommande fall om andra preventivmetoder. Informationen skall i första hand lämnas av kuratorer på mödravårdscentraler och rådgivningsbyråer. Vid behov skall information ges av läkare.

I propositionen betonas att sterilisering skall få företas endast för att tillgodose den enskildes intressen. Möjligheten för anhöriga, myndigheter eller andra representanter för det allmänna att ta initiativ till sterilisering av-

skaffas därför helt. Likaså avskaffas kravet på att vissa utomstående skall ges tillfälle att yttra sig i steriliseringsärendet.

Som allmän förutsättning för sterilisering gäller att sökanden är svensk medborgare eller bosatt i Sverige.

Endast den som är behörig att utöva läkaryrket får utföra steriliseringsingrepp.

Sterilisering av kvinna skall företas på sjukhus eller annan godkänd sjukvårdsinrättning.

Såväl informationsverksamheten som operation och efterkontroll skall ersättas genom den allmänna sjukförsäkringen.

Sensitträningen — emot och för

Sensitivitetsträningen (förkortning sensi=) har råkat ut för sensationell kritik i teve och dagspressen. *Försäkringstidningen* 4/75 har dels en liten ledare av redaktören Rune Sundberg, som vill att massmedia skall veta vad de talar om innan de kritiserar, och dels ett sakligt reportage om sensitträningen. Ur detta klipp:

I försäkringsbranschen är Trafik-Bore det företag som hittills satsat mest helhjärtat på sensitträning. Totalt har ett trettio-tal av företagets anställda genomgått sensitträning. Den principen har tillämpats att vem som helst som själv har velat har fått genomgå sensitträning.

Kommer Trafik-Bore att ändra sin policy på det här området?

— Nej, säger vd *Sven Derman*. Jag tycker inte att den aktuella debatten har innehållit några seriösa bevis för sensitträningens farlighet. Det är alltså fortfarande fritt fram för Trafik-Bores anställda att genomgå sensitträning. Jag vill dock understryka att all medverkan nu som tidigare ska bygga på individuell frivillighet.

En av dem på Trafik-Bore som nyligen har provat på sensi är *Olle Wisborg*, som förra våren deltog i en av PA-rådets kurser.

— Jag anmälde mig till en kurs redan 1973, säger han. Det

blev emellertid inget av då, främst beroende på att min hustru sa nej. Hon hade hört talas om att en massa direktörspersoner hade klappat ihop på sådana här kurser och hon ville inte att jag skulle komma hem som ett vrak. Själv visste jag vid det laget inte så mycket om sensi. Flera av mina arbetskamrater hade genomgått olika former av sensitträning men ingen av dem hade lyckats klargöra vad det hela egentligen går ut på. Jag hade därför inga bärande argument att bemöta min hustrus allmänt negativa inställning med. Följden blev att jag återkallade min anmälan.

Ungefär samtidigt som denna händelse inträffade började Olle Wisborg och hans hustru Mona i samtalsterapi. Eftersom mycket av det som händer i en terapi-grupp ger samma grupp-dynamiska effekter som ett sensilaboratorium förändrades efter hand Monas negativa inställning till den sortens upplevelseorienterad inlärnin som tillämpas i alla sensisammanhang. När därför Olle ånyo aktualiserade tanken på sensitträning var både han och Mona helt överens om att han skulle genomföra den kurs han en gång hade bestämt sig för.

Varför har vi nu uppehållit oss så länge vid Olle Wisborgs sensinitialproblem, för att dra till med ett långt ord. Jo, därför att en sensikurs ofelbart får effekter på hemmiljön.

— Paradoxalt nog — eftersom det är arbetsgivaren som bekostar utbildningen — är det familjen som har påverkats starkast av mitt sensideltagande, säger Olle Wisborg.

Förklaringen ligger däri att det gruppdynamiska skeende som utvecklas under en sensikurs får rekyleffekt huvudsakligen i närkontaktorna mellan människor.

Men närkontakter förekommer ju också i arbetsmiljön och det är dem man vill förbättra. Utan att ta ställning till sensitträningen kan man konstatera att massmedia alltid gärna misstänkliggör sådant som rör människans psyke (än mer om man kallar det själ). Man tycker principiellt illa om allt som inte kan uttryckas i kronor och ören.

Sverige 25:a i världen som spritkonsument

Alkohol och Narkotika (1/75) har publicerat de holländska sprittillverkarnas årliga statistik över alkoholkonsumtionen i de länder som över huvud taget har en pålitlig redovisning på området.

Sverige har sedan fjolårets statistik, som gäller 1972, under år 1973 fallit ner till 25:e plats från tidigare 23:e. De länder som har passerat oss är Irland och Finland. Och då missgynnas vi ändå av att beräkningarna är gjorda på *hela* folkmängden. Vi har nämligen färre barn än alla andra jämförelseländer.

Våra siffror var "totalt liter 100 %" 5,5, varav spritdrycker 2,7, vin 7, öl 46.

Listan toppas som vanligt av Frankrike (totalt 16,9 liter), Italien (13,8), Spanien (13,4), Portugal (12,8). På femte plats kommer det första icke Medelhavslandet, nämligen Västtyskland med 12,3 liter. Det beror på den rekordartade ölkonsumtionen, 147 liter, som tangeras av Tjeckoslovakien (146) och Belgien (143) medan bryggerlandet Danmark ligger på 13:e plats med 8,3 totaliter och 113 ölliter.

Av de nordiska länderna kommer Norge närmast efter Sverige och Island på 28:e plats. Det islamiska Turkiet ligger på 34:e plats vilket är den sista av de redovisade nationerna. Sovjetunionen lyser fortfarande med sin frånvaro. Ämnet tycks vara obehagligt.

Radikalt i alkoholfrågan

Sälj alkoholdrycker fritt och öppet! Då undviks den glorifiering av alkoholen som Alkoholpolitiska utredningen, APU, vill förhindra, skriver socialchef John Görnebrand, Simrishamn, i *Socialionomen* 7/75.

APU har konstaterat skillnaden i dryckesvanor mellan olika länder. Frankrike, följt av Italien, har den största alkoholkonsumtionen i världen. Men Italien har en mindre andel dödsfall i lever-

cirrhos. Utmärkande för den italienska alkoholkulturen är att debuten sker tidigt i hemmet och i samband med måltider.

APU:s slutsatser efter den internationella översikten är att det finns stora olikheter mellan länderna. Och att det är omöjligt att från andra länder föra över faktorer som tros gynnsamma när det gäller att motverka alkoholmissbruk.

Slutsatsen borde rimligen varit, anser Görnebrand, att den försiktighet i umgänget med alkoholen som kommer till uttryck i att berusning sällan förekommer, beror på att alla redan som barn lär sig umgås med alkoholen på ett naturligt sätt. Genom att sälja alkoholen fritt och öppet undviks den glorifiering av alkoholen som förbud och restriktioner ger upphov till, hävdar Görnebrand.

Straff på dålig svenska?

De bestämmelser arbetarskyddsstyrelsen ger ut som komplement till lagarna kallas anvisningar. De är främst avsedda för experter vid företagen och inom fackförbunden. Anvisningarna är ofta detaljerade och svårtillgängliga. På försök har arbetarskyddsstyrelsen nu givit ut en broschyr i fickformat om varvsanvisningarna för tankfartyg.

Broschyren som har sänts ut till personal på reparationsvarv och tankfartyg, har sammanställts av pressombudsman *Kjell Wase* i samarbete med tekniska experter inom styrelsen. Det är självfallet en riktig väg arbetarskyddsstyrelsen slagit in på. Skyddsbestämmelserna måste presenteras klart och enkelt, så att alla som arbetar inom riskabla yrken lätt kan ta del av vilka säkerhetsbestämmelser som gäller.

Det borde egentligen vara straffbelagt att skriva anvisningar för arbetarskydd, som vanligt folk inte begriper, skriver *Kommunaltjänstemannen* 4/75. Det är kanske att ta i, men reaktionen är begriplig.

Staten ersätter förmyndares förskingring

Den av riksdagen begärda utredningen om statlig ersättning vid förmyndares eller god mans förskingring o d skall göras av brottskadeutredningen. Den har fått tilläggsdirektiv därom av statsrådet Carl Lidbom.

Förmyndare är enligt nuvarande regler skyldig att ersätta skada som han uppsåtligen eller av vårdslöshet orsakar den omyndige. Motsvarande skyldighet åvilar god man i förhållande till hans huvudman. Detta skydd för den enskilde är naturligtvis bristfällig i de fall där skadan orsakas genom förskingring av den enskildes medel, eftersom förmyndaren respektive den gode mannen då ofta saknar medel att betala skadeståndet, säger statsrådet Lidbom i tilläggsdirektiven. Detta förhållande har lett till att det i skilda sammanhang framställts krav om förstärkt skydd för den enskilde vid förmyndarförskingringar o d.

Frågan om ett förstärkt skydd i det angivna hänseendet togs upp i prop 1974: 142 med förslag till ändringar i föräldrabalken m m. Tillräckliga skäl för att införa bestämmelser om skydd för de enskildas medel genom försäkring eller på annat liknande sätt ansågs emellertid inte föreligga.

I samband med riksdagsbehandlingen av propositionen framställdes motionskrav om införande av statligt ansvar för ekonomiska förluster som omyndig åsamkas genom förmyndares förskingring eller oaktsamhet.

Lagutskottet anförde (LU 1974: 38), att det inte kunde anses godtagbart från rättvisesynpunkt att den som i förevarande fall drabbas av förskingring själv skall stå ansvaret härför. Den enda rimliga lösningen på problemet borde vara att staten på något sätt ersatte den som drabbas av skada genom förmyndares eller god mans förskingring, ansåg utskottet. Utskottet tillstyrkte därför att riksdagen skulle hemställa hos regeringen om förslag till införande av statligt ansvar i nämnda fall. Riksdagen biföll utskottets hemställan (rskr 1974: 404).

Statsrådet Lidbom förklarar i tilläggsdirektiven att den närmaste utformningen av ett ersätt-

ningssystem behöver utredas och att utredningen kan göras av brottsskadeutredningen efter en utvidgning av det ursprungliga uppdraget.

Brottsskadeutredningen skall enligt tilläggsdirektiven pröva hur ett statligt ersättningssystem bör vara utformat, om man vill ersätta förluster genom förmyndares och gode mäns förskingringar.

Utredningen bör, heter det, vid sina överväganden utgå från att skada som uppstår vid förskingring, i den mån den skall täckas av allmänna medel, skall ersättas i huvudsak enligt skadeståndsrättsliga principer. Redan av administrativa skäl kan emellertid vissa begränsningar av ersättningsrätten vara påkallade. Dessutom bör vid utformningen av ersättningsreglerna beaktas att syftet med ett ersättningssystem i första hand är att tillgodose de socialt mest angelägna behoven, säger statsrådet.

Allt bättre för akademiker

Statistiska Centralbyrån (SCB) gör sedan 1967 fortlöpande uppföljningar av arbetsmarknadssituationen, studier etc för vissa grupper av examinerade från universitet och högskolor. Sedan 1973 gör SCB även liknande uppföljningar tre år efter examen för samma grupper av examinerade. Föreliggande uppgifter avseende examinerade vårterminen 1971 insamlades under våren 1974. Totalt omfattar denna undersökning uppgifter från ca 8 400 examinerade.

Av de 8 420 examinerade under vårterminen 1971 vid universitet och högskolor som inkommit med svar i undersökningen förvärvsarbetade drygt 82 proc tre år efter examen meddelar SCB. Bland de övriga 18 proc var studier den vanligaste sysselsättningen.

Andelen med förvärvsarbete ökade successivt under de första åren efter examen, varefter en viss stabilitet uppnåddes kring ca 82 proc förvärvsarbetande. Detta gällde för såväl män som kvinnor, varvid andelen förvärvsarbe-

tande dock stabiliserades på en högre nivå för männen, 86 proc, än för kvinnorna, 75 proc. Av de förvärvsarbetande hade 85 proc redan efter ett halvt år relativt kvalificerade arbetsuppgifter (enligt egen bedömning). Okvalificerade arbetsuppgifter (enligt egen bedömning) hade 12 proc ett halvt år efter examen. Tre år efter examen var denna andel 6 proc — för männen 5 proc och för kvinnorna 8 proc.

Männen hade i genomsnitt högre löner än kvinnorna tre år efter examen. Bland heltidsarbetande män hade sålunda 51 proc en månadslön på över 4 000 kronor jämfört med endast 28 % av kvinnor med heltidsarbete.

Löner under 3 500 kronor i månaden redovisades av relativt stora andelar av de förvärvsarbetande bland naturvetare och humanister med fil kand examen, journalister samt kvinnliga socio-nomer. Även bland juristerna redovisades relativt stora skillnader i lön mellan män och kvinnor. Detta kan bli sammanhängande med att männen i större utsträckning än kvinnorna genomgår tingsjämsgöring.

Bland heltidsanställda män i kommunal tjänst tre år efter examen hade större andel en månadslön på över 4 000 kronor än bland de statligt och enskilt anställda.

Kvinnoåret

”Diskriminering av kvinnor”, sade FN:s generalsekreterare Kurt Waldheim nyligen, ”är ett faktum som alltjämt präglar tillvaron i många länder och som är ett svårt hinder för verkliga sociala, ekonomiska och politiska framsteg.”

Waldheim tillade att det beror på oss själva om kvinnoåret skall få någon betydelse, eller om det skall bli enbart ”ett formellt evenemang utan praktiska följder”.

En internationell kvinnokonferens i FN:s regi skall hållas 19 juni—2 juli i Mexico City.

Onödigt?

Från De Handikappades Riksförbund kommer följande information:

Att röra sig på hjul är ett måste för många handikappade. Den egna bilen ger den absolut största friheten — den bästa ersättningen för de rörelsehindrade benen.

En handikappad som bilförare var något som man inte trodde mycket på i början av 50-talet — inte ens de handikappade själva. Det var den här misstron och tveksamheten som De Handikappades Riksförbund DHR ville bryta genom att sprida information om bilen som tekniskt hjälpmedel för handikappade.

1957 startade man mycket blygsamt med manöverprov tillsammans med Motormännens helnykterhetsförbund MHF. Proven blev snabbt flera och framför allt svårare. Förväningen var stor hos pressen över förarnas skicklighet. En nordisk tävling som anordnades i Köpenhamn kunde visa upp allt flera, säkrare och snabbare bilförare. Uppmuntrade av resultaten beslöt DHT:s motorfordonskommitté hösten 1965 att ett riks rally skulle arrangeras 1966.

Världens första bil rally för bilförare med handikapp kördes våren 1966. 65 bilar ställde upp till start och 61 gick i mål i Örebro.

Årets DHR Riks rally — det nionde i ordningen — startar den 2 maj. Startplatser blir Gävle — Ludvika — Stockholm — Göteborg — Hässleholm — och mål i Norrköping. Medarrangörer i år är GM General Motors och Svenska Bilsportförbundet.

Undras nu helt stillsamt om man inte kan bevisa sin tes — att handikappade kan vara bra bilförare — på annat sätt än att bidra till trängseln på vägarna, slösa bort dyrbart bränsle och i största allmänhet imitera en överflödigt tävlingshysteri?

Internationellt facksamarbete om invandrare

Västtyskland blir med all sannolikhet värd för den tredje internationella migrationskonferensen som ska äga rum i april—maj 1976. Den tyska landsorganisationen (DGB) har sagt sig villig att svara för värdskapet, meddelar LO:s *Fackföreningsrörelsen* (6/75).

De internationella migrationskonferenser som hittills hållits, 1972 i Belgrad, Jugoslavien och 1973 i Istanbul, Turkiet har lett till intimare invandrarsamarbete mellan de olika ländernas fackliga organisationer. Vissa framsteg har gjorts när det gäller likabehandlingen av invandrare och inhemsk befolkning. Men alltför utsätts stora invandrargrupper för särskilt svåra påfrestningar i länder som på grund av

den internationella konjunkturunedgången drabbas av arbetslöshet.

Den tredje migrationskonferensen skall, hoppas man, kunna ge de fackligt organiserade invandrarna tillfälle att dryfta denna nya situation och bidra till en ytterligare samordning av det fackliga ståndpunktstagandet.

Bättre villkor för invandrare

Invandrarna har under efterkrigstiden genom sina insatser i arbetslivet och samhället bidragit till att Sverige utvecklats till ett välfärdsland. Nu presenterar vi riktlinjer för den fortsatta invandrar- och minoritetspolitiken, säger statsrådet Anna-Greta Leijon i ett uttalande.

På det sociala området och på arbetsmarknaden har skillnaderna mellan invandrare och övriga grupper i stort sett utjämnats. På arbetsplatserna har invandrarna fått rätt till ledighet och lön för att delta i svenskundervisningen.

Nu vill vi ge invandrarna större möjligheter att utveckla en egen kulturell verksamhet, framhåller statsrådet Leijon. Vi ökar stödet till invandrarernas organisationer. Direkt till kanslihuset knyts ett invandrarråd, samtidigt som vi förbättrar samhällsinformationen till invandrarna och till allmänheten i invandrarfrågor. Också i utbildnings- och kulturpolitiken vidtas åtgärder för att öka jämlikheten mellan invandrare och övriga befolkningen.

Med detta når vi en bit på vägen mot målen jämlikhet, valfrihet och samverkan, som är utgångspunkten för vårt arbete med invandrarfrågorna, säger Anna-Greta Leijon till sist.

socialmedicinsk tidskrift -kontrollerad upplaga

Prenumerationspris (inklusive moms.)

Helår kr 45, halvår 25

Studerande helår kr 25.

Tidskriften utkommer med 10 nummer per år (1 per månad utom juli och augusti).

Lösnummer kr 7: — (exkl. moms.) Dubbel-nr och Special-nr högre pris.

Återgivande helt eller delvis av originalartiklar ur smt utan angivande av källan förbjuds.

Utgivningsplan 1974

Nummer	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Utkommer	24/1	21/2	21/3	25/4	26/5	20/6	19/9	24/10	21/11	12/12
Sista manusdag för annonser:										
sättning	3/12	17/1	10/2	15/3	10/4	9/5	11/8	15/9	13/10	3/11
helformat	6/12	20/1	17/2	20/3	17/4	16/5	18/8	22/9	20/10	10/11

Prenumerationsavdelning:

Fack, 104 01 Stockholm 60

Tel. 08/87 34 91 Postgiro 1179-1

Annonsavdelning:

Intendent Claes Johansson, Vitögatan 2, 861 00 Timrå
Tel. 060/57 49 52

Annonspriser:

Omslagets andra sida kr 600, omslagets fjärde sida kr 700,

helsida kr 550, halvsida kr 350, tredjedelssida kr 275, kvartsida kr 200

Spalthöjd 210 mm, spaltbredd 70 mm, sidans bredd (2 spalter) 150 mm.